

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologiæ Moralis

Busenbaum, Hermann

Monasterii Westphaliæ

Art. IV. Quando confessio sit invalida, & quomodo iteranda?

urn:nbn:de:hbz:466:1-40957

grave erit, si id facias non dando aliam materiam, cum sic formam reddas irritam, & sacramentum: nisi tamen facias ex scrupulo, perturbatione. Ita *Suar. Fill. tom. 1. t. 7. ca. 4. Laym. l. 4. t. 6. ca. 8. Dian. p. 1. t. 4. R. 69.*

II. Sacrilegium est, & absolutio nulla: 1. Si mortale, quod confiteri teneris, & putas esse, neges, aut negas, ne intelligatur 2. Ut communiter docetur contra *Sylv* si mortale tibi falso imponas, nisi tamen fiat ex simplicitate, scrupulo, & c. 3. Si neges vel mentiaris circa peccata alias ritè absoluta, quando Confessarius, ut Judex vel Medicus deus, aliquid, ut necessarium ad præsentem confessionem interrogat, *Lugo, d. 14. s. 10. Tamb. l. 2. c. 10. §. 2. secus si ad præsentem confessionem non faciat. Ibid.*

ARTICULUS IV.

Quando confessio sit invalida, & quomodo iteranda?

Resp. I. Id contingit ex duplici capite. *Primo* ex parte confessarii, si jurisdictionem habuit, vel certè impediram per censuram, vel si formam substantialiter vitia vit; vel non intendit absolvere; vel peccatum nullum intellexit.

Dico, *nullum*: quia si ob surditatem, somnum, vel distractionem, aliqua licet mortalia non intellexerit, sine culpa pœnitentis, probabilius est. valuisse absolutionem, ac postea tantum repetenda esse non audita, ut contra *Sylv. Anton. Navar. & alios,*

*alios, docet Henric. Laym. l. 5. tr. 6. c. 9. Dicitur
 res. 198. Addo, sine culpa : quia si semidormiens
 mala fide confitearis, peccas, & confessio est
 invalida, ideoque repetenda l. r. cap. 10. §. 3. Denique
 addunt aliqui cum Tol. si confessarius indoctus
 non potuit discernere mortale & veniale, iurata
 esse. Verum id Suar. & Laym. & alii passim
 sciunt, & quidem, etiamsi Confessarius putasset
 esse veniale, quod fuit mortale: ideoque confes-
 sionem bona fide tali factam, non esse opus repe-
 tere. Ita & Henric. Sanch. 1. mor. cap. 10. n. 69. Dicitur
 p. 3. t. 4. R. 121. contra Vasq. Dixi, bona fide: quia
 mala fide, v. g. quia quæsiisti talem Confessari-
 um, qui tibi mederi non possit, debes repetere
 cum enim actu peccaveris, dum confitereris, non
 fuisti ritè dispositus, ideoq; nec absolutus. Tamen
 l. 2. c. 10. §. 3. Denique, si finita confessione au-
 digas Confessarium aliqua non percepisse (sive
 propter somnum, sive distractionem) nescias
 tem, quæ sint illa, teneris reperere confessionem,
 si brevis fuerit, quia de singulis prudenter potest
 dubitare: si autem longa fuerit, ait Tamen non
 non teneri, ob rationem contrariam; & satis est
 confiteri, quod dubites, an aliquod ex tuis pecca-
 tis Confessor percepit.*

*Secundo. Invalida est ex parte pœnitentis, si
 fuit excommunicatus, de quo infra, si mortaliter
 euit, vel de eo se falsò accusavit; si mortaliter
 negligens fuit in examinanda conscientia, item si
 fuit atritus (quod patere solet inde, si sponte que-
 sierit confessarium surdum, indoctum, cœcum,
 &c. vid. Sanch. loc. cit. si nolit tollere occultos*

(cc. v. *Dian. p. 4. t. 4. R. 201.*) quibus addi potest, ut plurimum, si peccatum carnale confessus sit suo complici.

Resp. II. Si confessio apud eundem confessarium iteretur, sufficit uno verbo in communi se accusare de peccatis ante illi cognitis, dummodo istorum recordetur, saltem in confuso, aut status ac vitæ hominis in communi, aut pœnitentiæ à se impositæ, ut docet *Vasq. Tol. Lay. Sa. Dian. p. 3. t. 4. ref. 123.* Imò si nihil horum, sed tantum, quod sibi confessus fuerit, recordetur, validè, etsi illicitè, absolutum purat, *Lay. & Dian. l. c.* Idem absolutè docet *Gran. & Mercerus in 3. p. q. 9. n. 1.* cum quibus *Dian. p. 5. t. 14. R. 51.* se retractans, probabile censet, quod etiam licitè possit absolvere.

Resp. III. Rarè obest defectus ex parte confessarii, si pœnitens eum inculpabiliter ignorat: quia in confessione sequenti absolvetur etiam ab iis, à quibus se bona fide absolutum purabat. *Vnde resolves.*

Is, qui à puero peccatū aliquod grave, v. g. molitiam, inculpabiliter omisit, ut quia putavit leve esse, vel nullum, non idè tenetur repetere alia peccata (vel confessiones intermedias) sed hoc tantum, ut docet *Bon. Sanch. tom. 1. l. 1. ca. 16. Vasq. in 1. p. tom. 4. q. 92. Sancius, Lay. hic ca. 9.* addens, si simplex rusticus, qui tota vita tantum fecit confessiones generales, nihil confitens in specie, nec aliter instructus sit, etsi is validè sit absolutus, cum onere, ut cum melius cognoverit, omnia subjiciat clavibus; si tamen veniat, quando ingens est copia pœnitentium, ut tunc disponi non possit
ad

ad omnia repetenda, posse eum absolvi, auditum
 men peccatis ab ultima confessione factis, cum
 obligatione, ut melius faciat. Ita *Laym. l. 1. c. 1. §. 1.*
4. v. Dian. p. 3. t. 4. R. 108. ubi addit ex *Navar. l. 1. c. 1. §. 1.*
Beja. Vasq. Regim. tom. 1. l. 6. ca. 5. §. 3. n. 133. & *Suarez*
Sancio, etsi ex errore culpabili mortaliter, quod
 tum tale, v. g. mollitiei (vel numerum, aliam
 circumstantiam necessariam) omiseris, non tenetur
 teneri repetere confessiones intermedias, si
 fide, & legitime factas, (in quibus ex naturali
 livione defectum illum non fueris confessus) et
 validæ fuerint, & maneant validæ.

DUBIUM IV.

De Satisfactione.

ARTICULUS I.

Quæ ejus necessitas, & quantitas?

Resp. I. Satisfactio, seu pœnitentia à confessio
 data, est necessaria necessitate, non sacramentali
 sed præcepti, ideoque à confessario regulariter
 imponenda est, (secundum *Suar. & Regim. tom. 1. l. 7. n. 12.*
sub mortali Card. tamen *de Lugo c. 1. §. 1. n. 1.*
v. d. 25. num. 47. v. g. si ob peccata venialia
 pœnitentia esset injungenda, ejus enim voluntaria
 omissionem venialem tantum esse. Ita etiam
Dian. p. 6. t. 6. R. 44.) Et quidem proportionata
 tum peccatis, tum facultati pœnitentis. Ratio
 oris est, quia est pars sacramenti, non essentialis